

високитѣ скали, то Софійското поле би си останало и сега йоще подѣ водата.

Бѣше вече шесть часа вечерѣта, когато ний пристигнахме въ Сливница; а до София имаше йоще 32 километра. Трѣбваше да се подкрѣпимъ и ний и конѣтъ. Но конѣтъ бѣха по щастливи отъ насъ: сѣно и овесъ имаше навсѣкждѣ; а пѣкъ за насъ нѣмаше нищо на хана, стопанина на който бѣше пакъ цинцаринѣ, освѣнѣ мамуляникѣ, малко студено месо, цѣли купове сланина, напѣлнени съ мухи и отвратително вино. За щастие цинцарина хвърли мрѣжата въ рѣката, която минаваше край селото, улови и ни приготви печена въ тѣва ряба.

Вжтрѣшността на хана прѣдставляваше сжщия отвратителенъ видѣ, както и ужасния бордей въ Дервентската клисура. Въ голѣмата почърнѣла отъ пушакъ и недюшедисана стая, всичкия мебелъ бѣше нѣколко дървени стола и малки столчета; въ една жгѣлъ прѣзъ рѣшетката се виждаше стопанина на хана, а около него по полицитѣ биле наредени чеши и шипеша съ сливовица и друга ракия. Въ общата стая, въ която нощували пѣтницитѣ, съвършенно нѣмаше нищо, освѣнѣ нѣколко заковани тукъ тамъ дѣски, като столчета край стѣната: тука се располагали пѣтницитѣ нощемъ на посланитѣ си балтони! Само въ планинитѣ на Галиция, въ Испания, до колкото помня, азъ съмъ виждалъ уединени *paradas*, до толкова лишени отъ всичко необходимо, както тоя ханъ въ Сливница. Ако да споменувамъ за тѣзи подробности, то е само, за да покажа, въ какво състояние оттоманското правителство е оставило главния пѣтъ въ тая мѣстность. Пѣтя, който съединява София съ Дунава, въ Ломъ-Паланка и върви прѣзъ Берковецъ, не е по легкъ и не е по добръ снабденъ съ всичко необходимо за пѣтницитѣ. Истина, че и пѣтницитѣ сж малко: така отъ сръбската граница до Сливница, ний не срѣзнахме ни бичка, ни талига, нито пѣше нѣкого, съ една дума, рѣшително никого.

Отъ Сливница до София пѣтя върви направо. Макаръ че той минава прѣзъ много равно мѣсто, но се държи крайно неисправно. По нататѣкъ, когато вече притъмне и отдалечъ свѣ-